

господине, дай ми волѣхъ да кажѣхъ нѣколко думы прѣдъ тебе; не разгнѣвай ся за смѣлость, съ какежъ-то дерзайхъ да говорѣхъ тебѣ, челоуѣку первому по царя. Ты веднажъ ны попыта: живѣ ли е баща ни и имаме ли още братіе. Тогава ти казахме, че е живѣ баща ни, и че имаме още единѣ помладѣ братѣ, кого-то нашѣя-тѣ родителъ обыча повече отъ всичко друго на тоя свѣтъ. Ты ни заповѣда да доведемъ и него, а ный ти отговорихме, че баща ни умира, ако ся разстане съ любимыя си сынѣ. Ако не доведете до мене помладѣя си братѣ, каза ты тогава, никога вече нѣма да видите лице-то ми. Всичко това ный расказахме на бащѣхъ ни; и кога искаше да ны испрати второй пѣтъ въ Египетѣ, казахме му, че не смѣемъ да идемъ безъ помалкыя ни братѣ. Тогава ни каза баща ни: Вы знаете, че любима-та ми жена, Рахиль, имаше само два сына; единѣ отъ нихъ отиде отъ мене, и выи ми казахте, че го покѣсали дивы звѣрове; оттогава азъ вече не го видѣхъ. Ако ми вземете сега и другыя Рахилинѣ сынѣ и ся случи съ него нѣкое злополучіе, тогава щѣ умрѣхъ отъ печаль. И така, ако ся върнемъ дома безъ отрока, баща ни, който го обыча повече отъ живота си, ще умре отъ жалъ. Азъ сѣмъ го взелъ на рѣцѣ-тѣ си, азъ сѣмъ ся поручилъ, че щѣ го пазѣхъ; азъ сѣмъ казалъ на бащѣхъ си, че си залагамъ живота за отрока; така да останѣ азъ робъ у тебе, а него пустни да си иде съ другы-тѣ братіе. Какъ щѣ ся покажѣхъ прѣдъ лице-то на бащѣхъ ни безъ отрока? Азъ не могѣхъ да гледамъ жалости-тѣ му.“

Тогава Іосифъ видѣлъ, че сѣхъ ся вече исправили братіе-то му. Понеже не можалъ вече да ся удържи прѣдъ нихъ заповѣдалъ на всичкы-тѣ, что были около него, Египтяне, да излѣзѣхъ вни, и като останѣхъ самъ единѣ съ братіе-то си, силно заплакалъ и казалъ: „Азъ сѣмъ Іосифъ! Живѣ ли е още баща ми?“ Братіе-то отъ страхъ стояли като вкаменены и не могли ни единѣ думѣ да проговорятъ.

Іосифъ, като желалъ да ободри братіе-то си, казалъ имъ: